

POKLON VAŠIM ŠTEVILOM, ZEMLJANI!

»VESTE,« JE ZAČEL GOSPOD Podhruškar, »v mojem času, ki je res miren in nepomemben, nisem nikoli nalezl na bolj zanimivo reč, kot so ljudje. Od kod smo se vzeli, kdo ve? Le tako smo lahko prišli na ta svet, kot sta prišli števili 1 in 1 in naredili 3.«

Na koncu svojega tihega in nepomembnega samogovora, ki ga nihče

v resnici ni slišal in ga pravzaprav niti ni hotel slišati, je s pestjo udaril po mizi, tako da se je zatresla, skodelice na njej pa so poskočile.

»Mhm,« je odvrnila Oseba Druga, ki je, počasi in brez smisla, splošnega cilja ali skrbi, pila iz prazne čajne skodelice levo od gospoda Podhruškarja. Ta se je prav v tistem trenutku zasukal za sto osemdeset stopinj in tako hitro švignil skozi vhodna vrata, da bi ga vsak smrtnik zlahka zamenjal za senco.

Skodelice so udarile ob tla, vendar je Oseba Druga zrla le v vhodna vrata, dokler se niso ponovno odprla. Skoznje je stopil gospod Podhruškar, na glavi pod klobukom je nosil več listov papirja, v roki pa več svinčnikov. Pri hoji se je majal levo in desno, tako da bi ga fizik v šoli lahko uporabil kot primer-niha nja, in njegova usta so bila na stežaj odprta. Za njim se je pokazala tretja oseba, ki ima celo ime.

Ne ve se (niti Afra in Tarbula tega ne bi izsledili), kdaj, kako ali pa sploh zakaj se je gospod Seiner preselil h gospodu Podhruškarju, vemo le, da ta gospod prihaja iz daljne dežele, nekje s severa, so nam rekli. Za naše razumevanje celotne anekdote moramo vedeti le, da so ga ljudje začeli klicati gospod Obstajajoči ali celo profesor Obstajajoči. Veste, on je bil, tako kot gospod Podhruškar, profesor za vse stvari in reči, ampak

pomembnejši, in tako kot gospod Podhruškar si je mislil in razmišljal, da so ljudje najzanimivejše reči ali stvari na tem svetu. Obstajajoči profesor za vse reči in stvari je rad pil čaj in modro strmel v liste papirja.

Kot smo že rekli, se je za gospodom Podhruškarjem pojavila omenjena tretja oseba in mu sledila v istem nihajočem načinu hoje, z isto frekvenco in amplitudo nihanja, narkar sta se oba obrnila proti mizi in pospešila svoj tempo. Ob koncu te pustolovščine sta pri mizi slekla plašča, snela klobuka, jih (sic!) vse vrgla ob pločnik in se hkrati usedla na tri stole. Skodelice so še vedno nerazbitno ležale na tleh.

Sedeča na stolihi sta se počasi premaknila k mizi in gospod Podhruškar je s svoje glave vrgel na mizo vse liste papirja, porinil gospodu Obstajajočemu dva ali tri svinčnike v roko in začel strmeti v svoj kos papirja, gospod Obstajajoči pa je strmel v svojega. To osredotočeno zrenje se ni končalo kar tako; kot da bi tekmovala, sta strmela vsak v svoj list, Oseba Druga je še vedno pila zrak iz skodelice; in tako se je nadaljevalo dobre pol ure, in ker nimamo pol ure časa, je ne bomo podrobno opisovali. Slednjič se je gospod Podhruškar spet tiho oglasil:

»Aha,« je rekel, vsaj tako se mi zdi.

In ko je rekel, kar se mi zdi, da je rekel, je na kos papirja napisal črko i s tako hitrostjo, da se je gospod Obstajajoči zdrznil in to črko začel opazovati.

»Imam jo!« je zaklical gospod Podhruškar.

»Imate kaj?« je izustila Oseba Tadruga brez popuščanja pri zavzetem pitju povsod prisotne zmesi fluidov, torej zraka.

»Prispodobo!« je odvrnil gospod Podhruškar.

»Prispodobo!« je ponovil Podhruškar. »Hočem, da razumete, kar se mi zdaj dozdeva, da razumem jaz. Človek je pravzaprav najzanimivejša reč ali stvar, ampak njegove številke so še bolj zanimive.«

Spet je obrnil glavo proti listu papirja in vzel v roko dva svinčnika. Napisal je izpeljavo potence i na i, kot da jo je on sam iznašel in je ni Leonhard Euler omenil že leta 1748 v svojem delu *Introductio in analysin infinitorum*. Hitro je pokazal, da je i na i realno število, i na i na i pa spet le kompleksno, in potem ponovno spregovoril:

»Vidite prispodobo! Ljudje smo, ljudje! Dihamo, vidite, vidite! Sam i je kompleksen, tako kot je človek, dodamo mu še en i in postaneta par, ki je realen kot smo mi! Vidite zdaj mojo prispodobo! Alegorijo! Metaforo! Primerjavo celó!« Ob tem je pričel plesati okoli mize, spotikajoč se ob skodelice, ki so trdovratno ležale na tleh. Po kratki plesni točki je vzel v roko oba klobuka ob pločniku in ju vrgel v zrak. »Haha!« je zaklical, da ga je slišala celotna ulica.

Naposled je spregovorila Oseba Druga v mirnem in prizanesljivem tonu:

»Nočem vam uničiti tega trenutka, gospod veliki profesor, ampak če mi dovolite, kar seveda mi, vam ga moram. Prispodoba ubere čudna pota, če ji to le pustite; že res, da če vzameš i na i na i in tako naprej, ta prispodoba velja, ampak jaz se grem drug špil z istimi kartami, če lahko to tako vzamete, i krat i je realno število, še celó celó, in če to spet celó celó število zmnožimo z nerealnim i, dobimo kajpak nerealno kompleksno, minus i v tem primeru, torej

se očitno človeka v dvoje odkomplificirata, in iz te prispodobe sledi, da se v troje še bolj zakomplicirajo, celo negativno predznačeni postanejo. Seveda moramo priznati, da poliamorije tukaj v našem trikotnem krogu ne obsojamo, ampak vaša prispodoba pravi, kar pravi.«
Po krajšem premoru in globokem vdihu je Oseba Druga pribila:

»Za konec, da vam to docela porušim: vaša alegorija, prispodoba, metafora ali pa celo primerjava pravi, da smo v četvero ljudje še kar realni, celó celi in celó naravni, kar seveda pomeni pozitivni, torej prispodoba pravi, da nas naredijo stvari in odnosi, mogoče resnični, kot je početverjena poliamorija, res ljudi. Tukaj pa pride do protislovja, saj je poliamorija, še posebej v četverčkih, zelo zakomplicirana, tako vsaj pravim jaz, in tako bi rekli tudi mnogi drugi.«

Ko je gospod Podhruškar to slišal, je porabil 3 minute svojega življenja za premlevanje, nadaljnji 2 minuti za pogovor z gospodom Obstajajočim in potem še dodatne 4, ki so bile kar zastoj pridobljene, da je gospoda

Obstajajočega spravil nazaj v hišo, kjer se je pričelo vpitje, ki se je končalo s smrtjo obeh. Kakšno smrtjo? Kljub obsežnim poizvedbam nimam pojma. Vem le toliko, kot vedo vsi. Oseba Druga je dalje pila zmes plinov, ki sestavlja ozračje Zemlje in s tem atmosfero.

Zanimivo je, da vam to pošiljam v obliki pisma, saj smo malo po smrti obeh izvedeli še, od kod se je preminuli gospod Obstajajoči, zdaj ne več obstajajoči, vzel. Bil je seveda Nemec, kot so Seinerji po navadi, to pa smo izvedeli iz pisma družini, ki jo je imel na svoji nočni omariči na podstrešju druge hiše v ulici Podkrošnici.

Še ena prav tako zanimiva posledica, vsaj tako smo jo označili, je ta, da imamo zdaj sredi mestne hiše nagrobnik z napisom 'In že ne obstaja več'. Ljudje so se temu krotali še nekajkrat 5 dni, potem pa na vse skupaj kmalu pozabili. Tega se zdaj, kakih 50 človeških let pozneje, spomnim le jaz, in da bi se tega kdaj spomnili še vi, je to zdaj za vas napisano, upam le, da ni napak odposlano.